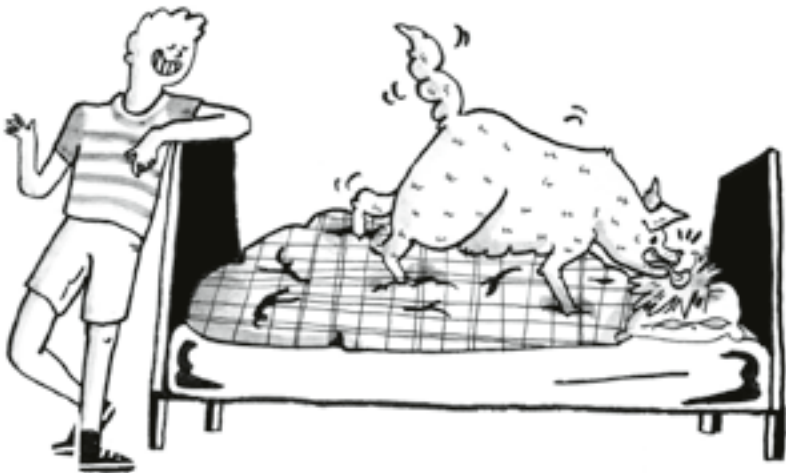

Ilona de Lange

MILJONAIRSKIND

Paniek in het pretpark

Illustraties Micky Dirkzwager

Leopold / Amsterdam

WELKOM

Zodra mijn schoenen loskomen van de vloer heb ik spijt. We gaan recht omhoog en het voelt alsof mijn maag in mijn keel zit. Ik kijk naar de beugels over mijn schouders, die veel te los lijken te zitten.

‘Hooft dat?’ vraag ik aan mijn beste vriend Lennon, naast me.

‘Ik denk het...’ antwoordt hij aarzelend.

De wind waait hierboven veel harder dan beneden en ik heb kippenvel op mijn armen. We zijn bijna boven. ‘De éngste attractie ooit, die moeten wij ook hebben in ons park,’ zei ik een paar maanden geleden tegen mijn vader, toen ik er iets over las op internet. Dat liet hij zich natuurlijk geen twee keer zeggen, want mijn vader wil altijd het beste, het mooiste en het snelste. En dus liet hij de achtbaanbouwer beloven dat hij hier, in ons eigen pret-park Schatrijk, de allerengste versie van de Vrije Val zou neerzetten. Dat leek fantastisch, tot nu. Want vandaag moeten wij hem testen.

Een klikje verradt dat we boven zijn. Ik heb nog nooit zo’n mooi uitzicht over Schatrijk gehad. Alles blinkt en draait en glittert. Dat hebben onze ouders toch maar voor elkaar gekregen, denk ik trots. Bij de ingang staan veel mensen in de rij om het park binnen te komen. Onze mascotte, Doekoe, doet gekke trucjes om de wachtenden te vermaken. In de verte zie ik de Geldboom op het plein, de Klaterval en de hoge, Gouden Woontoren waar we zelf wonen. Dan klinkt er weer een klik en ons karretje

valt loodrecht naar beneden. Ik schreeuw. De grond komt snel dichterbij, en naast me hoor ik Lennon gillen. Net op het moment dat ik zeker weet dat we te pletter slaan, gaat de attractie in de remmen en kom ik met een smak tot stilstand. Oef!

Voorzichtig voel ik of al mijn lichaamsdelen nog vastzitten. Lennons voeten bungelen verloren in de lucht als we nog een keer omhooggaan, terwijl de ring met onze zitjes steeds sneller rond begint te draaien. Ik weet wat er nu komt. De armen van de attractie schuiven als een paraplu omhoog, met ons aan het uiteinde. We tollen pijlsnel rond en rond als in een op hol geslagen zweefmolen, en nu schieten ook de zitjes los waardoor ze beginnen te schommelen en om hun as draaien. Het park flitst onder me door en mijn ingewanden raken in de knoop. Ik zie de Gouden Woontoren langsflietsen

en even ben ik ervan overtuigd dat we uit de attractie zullen worden gesmeten en ertegenaan knallen. We gaan over de kop en ik slik om mijn ontbijt binnen te houden. Ik heb niet eens de kans om te kijken hoe Lennon eraan toe is. Eindelijk vertraagt de muziek, de attractie gaat langzamer draaien en rustig dalen we af. Opgelucht voel ik het beton onder mijn voeten en de beugels schieten open. Mijn nagels hebben halve maantjes achtergelaten in het rubber, zie ik, zo hard heb ik erin geknepen. Wiebelig stap ik uit.

Mijn vader staat ons al op te wachten. ‘En, wat vindt het belangrijkste testteam van de nieuwe attractie? Is de Beursval goedgekeurd?’

Ik knik. ‘Helemaal!’

Lennon geeft me een high five. ‘Dat was cool! Nog een keer?’

STIEKEME SLUIPROUTES

‘Ah please, jongens, neem Emerald vandaag even mee.’ Mijn moeder trekt een pruillip. Het ziet er gek uit, want dankzij de botox in haar wangen beweegt de rest van haar gezicht niet mee. ‘Het park is afgeladen vandaag, we hebben allemaal onze handen vol.’

Lennon knikt. ‘Geen probleem, Heleen. Emmie, ga je met ons mee naar de Privéjets?’

Emerald hangt al aan zijn elleboog. ‘Privéjets!’

‘En ónze plannen voor vandaag, dan?’ mopper ik. We zouden het wereldrecord ritjes-in-de-goudmijn gaan verbeteren vandaag. Vorig weekend moest ik na negentien rondjes afhaken omdat ik misselijk werd, maar deze keer laat ik de smaragdshakes staan en moet het ons lukken.

‘Relax joh.’ Lennon haalt zijn schouders op. ‘Doen we dat toch morgen, of volgende week.’

Met mijn zusje stuiterend tussen ons in gaan we naar de Privéjets. Meestal nemen Lennon en ik de korte route, via de personeelstunnels, maar Emmie loopt het liefst via de gewone paden. Ze kijkt om zich heen naar de bezoekers, ze danst mee op de muziek en ze blijft net wat langer stilstaan als we langs de kraam met suikerpoen lopen. ‘Kom op Em, je weet dat je dat niet mag van mama,’ zeg ik terwijl ik haar langzaam meetrek.

We slaan af naar de Goudkust: het deel van het park waar de Geldstroom doorheen loopt. Die begint in de Gouden Bergen, waar het met een Klaterval naar beneden raast en zich vervolgens zigzaggend om de attracties in de

Goudkust beweegt. Mijn vader heeft de bodem van de rivier met goudverf laten beschilderen, waardoor het water dat erdoorheen stroomt een gouden gloed heeft.

Ik zwaai naar Silvia, onze digitale assistent. Ze werkt in het park als wandelend informatiepunt. Mensen vinden

haar geweldig, ze ziet eruit als een normaal persoon, maar ze weet álles. En dan bedoel ik ook echt álles. Dat staat ook op het bordje dat ze boven haar hoofd draagt. De hele dag door krijgt ze vragen van bezoekers. Van: ‘Hoelang is de wachttijd nu bij de Bubbelbaan?’ tot aan: ‘Hoeveel mogelijke posities heeft een Rubiks Kubus?’ Het antwoord is 43 triljoen, trouwens. Zo is Silvia bijna een attractie op zich, iedereen probeert een vraag te verzinnen waarop ze het antwoord niet weet.

We passeren Luilekkerland, waar bezoekers kunnen uitblazen van het ‘zware miljonairsleven’ en zwaaien naar ons aapje Jopie en haar vriendjes op de Apenrots in de vorm van een luxe villa, mét zwembad.

Emerald heeft de Privéjets gespot. Ze rukt zich los en holt ernaartoe. De rij is kort en voor we het weten, zijn we aan de beurt. Lennon vouwt zich met Emmie samen in een vliegtuigje en ik stap in mijn eentje in het vliegtuigje erachter. Stiekem vind ik dat niet zo erg, want dan kan ik los! Zodra de attractie gaat draaien, zet ik de hendeltjes aan de vleugels in de over-de-kop-stand. Eerst begint het toestel te schommelen. Ik voel een kriebel in mijn buik. Bij elke omwenteling schommel ik hoger en hoger en als de attractie op volle snelheid draait, maak ik mijn eerste salto. Yihaa! Af en toe vang ik een flard geschater van Emmie en Lennon op. Ik geniet. Hoe te gek is het om je eigen pretpark te hebben?

Na al die jaren vind ik het nog steeds een raar idee dat mijn ouders belachelijk rijk zijn. Ze wonnen ooit de loterij. Maar tot nu toe waren ze undercovermiljonairs en spendeerden ze al hun tijd aan het geheimhouden van die rijkdom. Nadat ze een oud, vervallen park kochten, het samen met de ouders van Lennon helemaal hebben opgeknapt en nu ook zijn gaan runnen, is alles anders. Ze hebben het plotseling heel druk, en bovendien met iets waar heel veel andere mensen van meegenieten. Ons eigen pretpark – eigenlijk kan ik het nog steeds niet geloven.

Even later lopen we weer door het park. De kleine lampjes in de tegels van het pad lijken net gloeiende edelstenen. Dit pad leidt naar Smaragdstad, een ander deel van het park. Lennon heeft stiekem een liflafjeslolly gekocht voor mijn zusje. Smikkelend huppelt ze voor ons uit. We lopen langs de Wensput, waar bezoekers elke dag munten in gooien, omdat ze geloven dat het geluk brengt. In werkelijkheid zit onderin een trechter met een kleine machine die het geld netjes sorteert. Dat geld – dagelijks honderden euro's – gaat naar machines die plastic uit de oceaan vissen.

'Zilver!' Ik kijk om me heen. Niets te zien. Dan hoor ik het nog een keer. 'Lennon! Zilver!' Het komt van schuin boven ons. Omar en Jack staan in de wachtrij van de Monorail en zwaaien naar ons. We zwaaien terug. Mijn vader heeft onze hele klas gratis jaarkaarten gegeven, dus we komen vaak klasgenoten tegen in het pretpark.

We lopen onder de Monorail door die tegelijkertijd de poort naar Smaragdstad vormt. Steeds als ik hier loop, word ik weer betoverd door de magische muziek, de stralende groene edelstenen en de magie van...

FLATS!

Wat was dat?

Emerald gilt. Een dikke klodder spuug glanst op haar onderarm en haar lolly.

Ik kijk omhoog. Twee oudere jongens en twee meisjes hangen joelend uit de ramen van hun gele sportauto, op de Monorail boven onze hoofden.

SPLAT!

Nog een flinke flats scheert rakelings langs mijn hoofd en landt vlak voor mijn voeten.

'Beter mikken, Josh!' roept het meisje. Ze lachen als hun auto gas geeft en wegsput.

'Sukkels!' roep ik ze na. Met de mouw van mijn hoody veeg ik kokhalzend Emeralds arm schoon.

‘Ik ga erachteraan!’ roept Lennon en hij rent weg. Lennon rent nooit. Echt nooit. Hij is best sportief maar doet altijd alles op zijn gemak. Dat hij nu wél holt, is geen goed teken. O nee, hij is woedend. Dat kan nooit goed gaan! Ik knipper met mijn ogen en hij is weg, een deur ingeschoten aan de zijkant van het toiletgebouw. Daar zit een trap naar beneden, weet ik, die leidt naar de personeelstunnels. Via die tunnel ben je in no-time bij de uitgang van de Monorail. Hij gaat ze opwachten! In gedachten zie ik Lennon al door het park worden gemept door die pestkoppen. Ik moet hem helpen!

‘Kom Em,’ zeg ik, en ik trek haar mee naar de deur.

WAAR IS ZE?

De tunnels zijn stil en kaal in vergelijking met de bruisende sfeer bovengronds. Logisch, ze zijn vooral bedoeld voor het personeel, om zich snel te verplaatsen. Binnen anderhalve minuut zijn we aan de andere kant van het park. Mijn hart bonst. Ik wil geen ruzie. Maar ik wil ook Lennon niet alleen laten. Terwijl we het trapje oplopen naar de uitgang zeg ik: 'Emmie, maak je geen zorgen. We gaan even met die grote kinderen praten. Niemand mag op jou spugen.' Dat komt er zelfverzekerd uit, het tegenovergestelde van hoe ik me voel.

Voorzichtig open ik de deur bovenaan de trap, bang voor wat ik daar ga zien. Maar ik zie alleen Lennon. Hij staat met zijn armen over elkaar bij de uitgang van de attractie. Vuur raast in zijn ogen.

'Weet je wat, Em?' Ik wijs naar de snoepwinkel op de hoek. 'Ga jij daar maar bij mevrouw Olivia een nieuw snoepje uitkiezen. Je kunt betalen met je pasje. Niet de winkel uitgaan, Lennon en ik komen je zo halen.'

Door de tranen heen beginnen haar ogen weer een beetje te glimmen. Ik breng haar naar de ingang, wenk mevrouw Olivia, en slof dan met lood in mijn schoenen naar Lennon.

'We pakken ze, die rotzakken!' briest hij.

'Weet je het zeker?' bibber ik. 'Ze waren met zijn vieren. En een stuk ouder dan wij.'

Zijn wangen zijn rood. 'Als je op een klein meisje spuugt, ben je niks meer dan een slappe baby!'

Hij heeft gelijk, natuurlijk. Ik recht mijn rug.

We horen het vervelende groepje al voor we ze zien. Schorre stemmen en gelach rollen over ons heen. Als de gele Lamborghini piepend schuin boven ons tot stilstand komt, lijkt Lennon vier keer groter. De jongeren klauteren uit de auto. Twee jongens en twee meisjes van een jaar of vijftien. Ik bal mijn vuisten. We zullen ze leren!

‘Zijn jullie helemaal gek geworden?’ Lennon schreeuwt het uit. ‘Spugen op een klein kind!’

De grootste jongen, met zwarte kleding en knalrood haar, slaat zijn hand voor zijn mond. ‘O nee,’ zegt hij overdreven. ‘Die kinderen van daarnet. Als ze ons maar niet in elkaar slaan!’

De anderen lachen.

Lennon maakt zich breed en steekt zijn vuisten omhoog. ‘Dat is precies wat we doen, als jullie geen sorry zeggen.’

Schaterend komen ze de trap af. Ik bedwing de neiging om keihard weg te rennen. De grootste jongen drukt zijn neus bijna tegen die van Lennon en een van de meiden loopt op mij af. Mijn benen trillen. Ze tilt haar arm op en mijn oog valt op haar scherpe, rode nagels. Ik doe mijn ogen dicht, wachtend tot die klauw zich in mijn lijf boort. Ik wacht en wacht. Voorzichtig tuur ik met een oog door een kiertje. Ze staat niet meer voor mijn neus. Het hele groepje is een paar passen naar achteren gestapt en staat ons nu met grote ogen aan te kijken. ‘S... sorry!’ stamelt de jongen met het rode haar.

‘Ja, we zullen het niet meer doen!’ zegt een van de meisjes zacht.

Lennon heeft zijn armen over elkaar en knikt tevreden. ‘Mooi zo. Als ik jullie nog één keer op zoiets betrap, zullen jullie er spijt van krijgen. Wegwezen nu!’

Ze maken zich snel uit de voeten. Wow, Lennon heeft ze afgeschrikt. Wat goed van hem! Ik geef hem onze geheime handdruk.

Boks wiebel wiebel hak tak!

Achter ons klinkt een klein kuchje. We draaien ons om en stoten bijna tegen de gigantische gespierde borstkas van onze bodyguard en hoofd van de beveiliging. 'Joachim!' roep ik uit. 'Stond jij daar al de hele tijd?'

Hij schudt zijn hoofd. 'Lennon, Zilver, ik kom net aanlopen. Is er iets aan de hand?'

Ik kijk naar Lennon en dan weer naar Joachim. Die loopt een beetje rood aan. Ik ken die blik. Zo kijkt hij altijd als hij zijn lachen probeert in te houden. Ik trek mijn wenkbrauwen op en staar hem aan. Zijn gezicht breekt open en hij begint te lachen. 'Potver, ik kan jullie ook nooit in de maling nemen, hè?' hikt hij. 'Maar ik denk dat jullie ze ook zonder mij wel hadden weggejaagd, hoor!'

Yeah, sure!

'Ze renden wel hard, vonden jullie niet?' probeert Joachim nog, maar Lennon slentert al weg. Van zijn trotse houding is nu niets meer over.

Ik loop achter hem aan en probeer hem op te vrolijken: 'Zullen we terug naar Smaragdstad? Of zal ik een bakje bitcorn voor je halen bij de snoepwi... O nee, Emerald! Bijna vergeten!'

Het is loeidruk in de snoepwinkel. Zuchtende ouders met stuiterende kinderen, betoverd door al het glimmende lekkers, oma's met armen vol liflafjeslolly's, pubers met chocoladebiljetten, muntijs en emmers vol bitcorn in allerlei smaken. Maar geen Emmie.

Waar is Em? Ik hol naar de kassa. 'Olivia, waar is mijn zusje?'

'Schat, het is zo ontzettend druk dat ik niet de hele tijd op haar kan letten én de klanten kan helpen.'

Mijn hersenen schieten in volledige paniekstand. Alles gaat traag. Lennon roept iets naar me, maar ik begrijp niet wat hij bedoelt. Hij pakt mijn schouders en schudt me

KAUM GUM

ZUCHE

ZUCHT

HOERA

ZUCHE